

DOBOSI VALÉRIA

Márai székén

ülj le! ez a szék a tied,
még akkor is, ha az idő rólad megfeledkezett,
tudom, nem vagy bűnös,
de mégse egészen büntelen,
levehető itt a szigorúság szabta álarc,
ami mögött ott van a jegyben járó jelen!
ez a szék a nyugalom széke
ég és föld között,
ahol megvallhatod a reménytelen szerelmet,
s azt sem szólok meg,
aki a földre köpött,
mesélj!
magányos médiumként hallgatom
minden szavad,
nem lesz belőle útszéli pletyka,
ha azt mondod, nem szabad!
bíznod kell bennem
s magadban!
akár nyár, ősz, tél vagy tavasz van:
az én türelmem már örökkévaló,
ha arcomon könnyű eső folyik
vagy ráncaimba rakódik a hó –
miattad, érted lesz újra tiszta,
aki az időtlenség kapuját nyitja, csukja,
s hozza szájában azt a friss leheletet,
amitől naponta több lehetek!
ülj le, mert ez a szék a tied!
hallgass! nem kell, hogy hazudd az ígéretet,
amit úgyse tudsz valóra váltani,
de ha mégis megszólalnál,
csak az igazat akarom hallani!

Ima

Csitítsd le, Uram,
égig füstölgő haragomat!
Sápadt arcomat
tavaszi szelekkel simogasd!
Borzongó hajnal,
ne hagyj, hogy szemembe rokkantsa
görcsös gondomat,
amikor a megoldás útja
rögös és tétova!
Mindig megbocsátó és meleg
szivárvány-szállal
kötözze sebeimet szavad!
Uram, csitítsd le
égig füstölgő haragomat!

Egy hét

egy hét volt neked a nyár: forróság,
olvadó aszfalt – megégett a szerelem,
elég volt egy hétnyi hideg,
hogy fröccsenő szele megdermessze,
kihűtse folyó aranyát
az ereidben pulzáló, mézízű hitnek,
számodra minden egy hét,
a tél, a nyár, a szerelem,
számodra az élet is csak egy hét,
lehullt függöny mögött magányos szereped
csak egyszavas, kurta,
felejthető megmutatkozás,
s ha egyszer meghalsz, egy hét után
már az utca pora sem fog emlékezni rád....

Eltékozolt érzések

Hagytál csak elmenni magad mellett,
szótlanul az alázat havában,
kisbolygót mímelve Napod körül
vérben horzsoltam térdig a lábam.

Szemlesütve gondolok ma arra,
mért voltunk vakok a szerelemre?
Ösztönöd ölelet kitarcarva
megpihenhetett volna örökre.

Féltél talán a gyilkos muszájtól,
mit évek monotonosága ültet?
Nem bízhattad rám halandóságod,

mi elől élő nem menekülhet?
Hagytál hát elmenni magad mellett –
így most Isten mindkettőnket büntet....

Haiku apámnak, fiamnak

három szó nekem
az örökkévalóság:
volt, vagyok, leszel...

Előírás

vad kételyek gyötörnek,
a félelem rám tapos,
szűk szemembe dér szítál
egy vérfoltos holnapot,
az életem oly zajos,

mint vásári forгатag,
ahol a kikiáltó
tudtára hozza éppen
– mint egy világmegváltó –
a népek, hogy most mi jó...